

MÉCSVILÁG

"Ki boldog más, mint az,
aki a szépet és jót nemcsak
szereti és tiszteli, hanem
követi is."
BERZSENYI DÁNIEL

Népfőiskola Sárospatak 1988. február 07.

Fig. 6221.

II. évf. IV.szám

A KIBONTAKOZÁS KÉTSÉGEI

(Rozgonyi Tamás előadása)

Kibontakozás, kibontakozás, kibontakozás ... Nap mint nap halljuk ezt a fogalmat, oly sokat, hogy ezzel már-már közhellyé degradáltuk. Ezzel a szóval összefonódva ilyen kifejezések merülnek fel, mint a hatékonyság, termékszerkezetváltás vagy modernizálás ... Ezeket úgy emlegetjük, mint a kibontakozás alapfeltételeit. Van azonban néhány dolog, amit szinte alig emlegetünk. Ilyenekre világított rá Rozgonyi Tamás előadásában. Csak három kérdést emelnék ki ezek közül, mert számomra úgy tűnik, hogy ezek lehetnek igazán fontosak a mai helyzetben.

A felelősség kérdése. Már az őszi parlamenti ülésen elhangzott, hogy ne keressük a felelősöket, bár ki lehetne deríteni azt, hogy kik járultak hozzá az ország jelenlegi igen rossz állapotának kialakulásához. De miért ne keressük, hiszen az emberek hosszú évek kollektív felelőssége után vágnak az igazságra. A hibák és bűnös elkövetőinek felelősségre vonását várják. Mi a biztosíték arra, hogy az eddig rosszul döntő emberek nem fognak újabb nagy hibát elkövetni, a régi vagy egy új helyen. Miért kell vállalnunk ennek ódiumát!

Kultúra. Lehet-e kibontakozni nem működő közművelődéssel, funkcióját betölteni nem tudó közoktatással? Olyan emberekkel, akik ebből következően nem eléggé kultúráltak, akik nem képesek alkalmazkodni. Mindenki állítja, hogy nem lehet. Akkor pedig mivel magyarázható a kulturális költségvetés csökkentése? A hadikiadások ilyen helyzetben miért növekednek?

A helyi viszonyok kérdése.

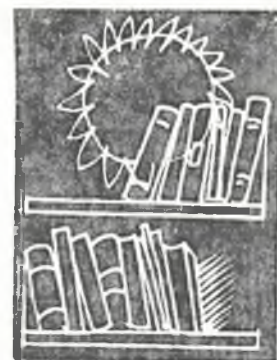
Az ország sorsa végső soron nem az állami vagy pártvezetésben dől el - bár igen nagy részben ettől is függ - hanem a társadalom széles rétegeiben. A városokban, községekben, ahol még minden maradt a régiben. A televízió, rádió, sajtó kibontakozásról beszél, miközben a lakóhelyeken marad minden a régiben. Nyíltságról, őszinteségről hallanak és szembetalálják magukat az ötvenes évek módszereivel gondolkodó és dolgozó munkahelyi vezetőkkel. Nem bíznak így a változásokban. Könnyebb lenne tán mozgósítani a társadalmat ha látják a hatását, a perspektívát szűkebb világukban is.

Ezek voltak azok a gondolatok, amelyek Rozgonyi Tamás előadása után eszembe jutottak. Még sokmindent le lehetett volna írni, de ezeket tartottam én, itt, most fontosnak.

A délutáni látóút a Képtárba vezetett minket. Vendégeink, Serfőző Simon és Fecske Csaba költők voltak. Mindketten paraszti származásúak s e kötődés tudatossága egyike a vissza-visszatérő gondolatoknak költészetükben. Keserűség és irónia, kimondott és elhallgatott kérdések, félelem, mely az erek falára rakódik, a fogak mögött torlódó, szavakra váró indulat. Közösség-, és sorsvállalás, más formában ugyan, de tapinthatóan jelen van verseikben, összekötve személyest az országgal, tragédiát az újkezdés szándékával.

Az irodalomtörténész kissé elragadtatott ismertetése után/szerencsésebb lett volna, s nem-kevésbé eligazító a köznyelv használata/, szép, értő tolmácsolásban hallottunk részleteket legújabb kötetükből. Kövid szünet után, kávé és tea melege mellett, beszélgettünk közös gondokról, vitáztunk falvokról és városokról, emberekről, magunkról. Köszönjük.

XXX

Hétfőn egy szociálpszichológus, Kocsis György előadását hallgattuk, aki a csoportról, a csoport tagjai között fennálló kapcsolatok pszichológiai szempontból való vizsgálatáról beszélt nekünk. Sokunkban érdekes kérdéseket, problémákat vetett fel a beszélgetés. A hétfői vita során sikerült, hogy egyik csoporttársunk, Mislai Attila kellő olvasottsággal rendelkezik ebben a témában. Ezért megkértük, hogy alkalom esetén beszéljen nekünk a pszichológiáról, kiről mit olvasott, melyik pszichológus hogyan értelmezte a dolgokat, problémákat, s neki magának mi a véleménye egy-egy esetről. Erre szerdán este nyílt alkalom.

Attila először Eric Berne pszichológus eszmefuttatását tárta fel nekünk. Berne Az emberi játszma című írásában a kielégítetlenségből adódó feszültséggel, ennek feloldásával, az emberi kapcsolatokra jellemző ún. játszmákkal foglalkozott. Természetesen ez csak elindítója volt egy éjszakába, sőt hajnalba nyúló vitának, beszélgetésnek.

Szinte minden résztvevőnek volt véleménye, hozzászólása, amiket mindennapi élményeinkkel, példáinkkal támasztottunk alá. Szó esett a pozitív és negatív játszmaról, férfi és nő viszonyáról, az öngyilkosságról, az álmokról és még sok más, látszólag egymástól messze álló, ám a beszélgetésbe logikusan beépülő gondolatokról.

Aki végig fent volt a vita alatt, az másnap biztos fáradtan ébredt, de szerintem senki nem bánta meg, hogy emiatt későn feküdt le.

Véleményem a népfőiskoláról

Talán ezzel kezdem, hogy nincs vegyes érzelmem. Hiszem és meggyőződésem, hogy ilyen demokratikus fórumokra a mai világban nagy szükség van. Örülök, hogy ez a heterogén összetételű társaságnak "majdnem" minden témában megegyezik a véleménye. Jelmondatukat, amit együtt választottunk, hogy "honnan és hova" nagyon kifejezte, és meghatározta témájuk átgondolását. Végezetül azt kívánom, hogy a baráti kör tagjai, jó magammal együtt vigye tovább ezt a demokratikus vitaszellemet, mind munkahelyén, mint magánéletében segítse a "tisztán látásunk", a mai világban.

Eltelt egy hét és minden idegszálamat meg kell feszítenem, hogy összegezni tudjam magamban, mit is történt. Óriási információ-halmaz ért egy néhány nap alatt, amely az úgynevezett hétköznapi életben egy tágasabb tért volna fel, és szépen hosszan ülepedett volna le. Olyan előadásokat hallottam, ahol az előadók nem a hivatalos állásfoglalásokat és teóriákat adták elő, hanem a saját szubjektív véleményüket. Az imént előadásokat említettem, de nem is előadások voltak, hanem konzultációk, heves viták, ahol a "hallgató" egyenlő partnerként vehetett részt egy-egy téma feldolgozásában. A népfőiskolának ez a megújult formája szerintem nem jövő előtt áll. Az első évfolyamon alig volt jelentkező, a másodiknál már több mint 30 jelentkező közül lett kiválasztva az a 26 fő. Véleményem szerint a szervezőknek el kell gondolkodniuk azon, hogy milyen formában rendezzék meg az elkövetkező kurzusokat, mivel szerintem olyan széleskörű lesz a túljelentkezés, amit évi egy tanfolyam nem tud kielégíteni.

Gyermekkorom legszebb emlékei Sátoraljaújhelyhez kötnek. Eddig ha meghallottam a város nevét, keveredett bennem a honvágy és a csalódás érzete. Éppen ezért nagyon boldog voltam, amikor megtudtam, hogy a látóút Sátoraljaújhelybe vezet.

Először a volt vármegyeháza barokk épületével, a benne működő levéltárral és múzeummal ismerkedtünk meg. Ez által betekintést nyertünk Zemplén megye múltjába, megismerhettük híres alakjait. A múlttal való ismerkedés után a Könyvtárban a finom kávé mellett a város jelene és jövője került terítékre. A vitában a kisvasútról, a hegyaljai városok összefogásáról, az ebben rejlő lehetőségekről, a kis települések fennmaradásának módjáról szoltunk.

Ez a beszélgetés megismertette a mai várossal, de a múlthoz kötöttségem ellenére most már el tudom fogadni az "új" várost, s ebben a népfoiskola nagy segítséget nyújtott.

Művelődési Központ

A kastély 1890-ben

Pácin: Kastélymúzeum

A délutáni programot Pácinban folytattuk, ahol elsősorban a falu egyik kiemelkedő nevezetességét, műemlékét nézhettük meg. Én személy szerint eddig még nem jártam ebben a faluban és őszintén szólva kellemesen csalódtam. Olyan csodálatos és felejthetetlen élményben volt részem, amely nélkül szegényebb lennék. Ez a kastély, amely a 16. században épült Mágócsi Gáspár révén, hazánk legjelentősebb késő reneszánsz emléke. Az 1970-es években restaurálás alá került és ezzel méltó arculatot kapott. A mai páciniak is büszkék erre az építészeti kincsre, érzik a felelősségüket, hogy a kastély megőrzése és fenntartása, egyben a ránk maradt értékek átörökítése, további korok és nemzedékek számára.

Érdekes témának ígérkezett Harsányi István: Kommunikáció, tömegkommunikáció, metakommunikáció című előadása. Ezt mutatta az is, hogy szép számmal összejöttünk rákülönböző igényekkel.

Nos, az előadó azoknak kedvezett, akiknek e téma ismeretlen, vagy alig ismert volt. Az alapismereteket érthető egyszerűséggel vehettük át, Harsányi István megértetési, befogadtatási igénye az egész beszélgetést áthatotta. S annak, hogy a sok ismeret mellett -Mislai Attilát idézem- a "csemegézés" elmaradt, mi is okai voltunk.

Érzésem szerint túlságosan elmerültünk a kommunikáció rendszertanában, és kimaradtak olyan kérdések, amelyekről szívesen hallgattam volna a szakember, és a csoport véleményét. Gondolok itt a tömegkommunikáció felelősségére, az információáramlás csatornáira, a kommunikációt akadályozó tényezőkre, a zavarok leküzdésének módjára, amelyeket más előadások vagy éjszakai beszélgetések során érintettünk.

A tudomány a jelen és a jövő szolgálatában
Előadó: Vekkerdi László, a történelem tudományok professzora.

Előadásában megismerhettük a tudomány nehézségeit. Kevesen tanulnak tudományt, mivel csak nehéz munkával szerzhető meg. Sokak szerint a tudomány nehéz, unalmas dolog. Kiemelte, előadásában Veress Pétert, aki tudományos alapon kidolgozott mezőgazdasági tervével megmentette volna Magyarországot a most bekövetkezett csődtől.

A tudományt nem lehet kezdeni, csak folytatni. Ez egy folyamat, amit megszakítanánk, végzetes következményei lennének. A tudás benne él a közegben, időben, térben nem kiszakítható.

A tudomány rendkívül feladarábalt, a tudósok is csak szakterületükhöz értenek. Minden tudományos alaphoz hozzátartozik a matematika.

Saját véleménye, hogy a demográfiát nem fogadják el tudománynak, pedig az. Bizonyítja az a példa, hogy a magyar léleklétszám csökken és ha 2010-2020-ra ezt a folyamatot nem tudjuk megállítani, az a magyar nép kihalásához vezethet.

A professzor úr a tudomány jövőjét abban látná, hogy az emberekben meg kell teremteni a munkakedvet.

7

Mottó: "Ide teszem az akácról az illatot,
Dunáról a fényt,
ide teszem a leányról a mosolyt,
fiúról a dacot.
Ebből csinállok költeményt,
hogy gazdagodjatok." / Illyés /

A művészet feladata - legyen az költészet, színház, zene vagy tánc - a belső gazdagítás, a szép megláttatása és az elgondolkodtatás. Minden művészi alkotás: küldetés. "Izgat vagy lázít a jóért, pörlekedik a rosszal és elfogult mindig. Akár komor, akár pajkos, emberit fejez ki folyton. S mert rámutat az embertelenre, elkészíti helyét az emberinek." (Nagy László)

Az irodalmi művekben az ember önmagát keresi. Az író által papírra vetett sorokban gyakran ismerünk a bennünket is foglalkoztató, de soha ki nem mondott, ily pontosan meg nem fogalmazott gondolatokra, vagy éppen a fölmerülő kérdésekre keresünk választ, jó értelemben vett iránymutatást, eligazítást remélünk.

A művész - mint a művészet közvetítője, az üzenet átadója - érzékenyebb, fogékonyabb, egyszóval más mint a többi ember. Egy-egy színésszel, rendezővel való találkozást fokozott érdeklődés előz meg, többnyire valami extrát, valami rendkívülit, izgalmasat várunk.

Gellért Péter, a nyíregyházi színház s egyúttal az est folyamán bemutatott Schiller dráma rendezője, elfogadta meghívásunkat, s a beszélgetés során az alábbi témák merültek föl:

- Van-e lehetősége a színháznak ma Magyarországon, hogy eleget tegyen mindenkori misszionáriusi feladatának?
- A kritika és a kritikus felelőssége.
- Milyen szempontok vezérlik egy-egy darab kiválasztásánál?
- Ki viszi vásárra a bőrét: színész vagy rendező?
- Változik-e - s ha igen, milyen irányban - egy-egy darab milyensége a premiertől az utolsó előadásig?
- Mikor vesznek le egy-egy művet a műsorról, ki dönti el, s milyen megfontolásból?
- Színész és rendező, színész és színész kapcsolata.
- Mennyiben segíti a próbák hatékonyságát, hogy közösség-e a színészgárda?
- Schiller: Ármány és szerelem c. drámája mit üzen a ma emberének?

A szindarab megtekintése után még néhány perc erejéig megostromolhattuk volna kérdéseinkkel a rendezőt, ehelyett csak hosszan hallgattunk. Talán nem is kellett volna szavakkal megtörni a lecsengés állapotát. A hosszú "visszatérés" magyarázata, hogy mindannyian benne voltunk a darabban, ott és abban a pillanatban mi magunk is megéltük a szereplők reményeit, konfliktusait, drámáit. Azt hiszem, olyan kivételes előadásrészesek lehettünk, ahol átvitt értelemben is együtt lélegzett a közönség a színészekkel. A dráma aktualitása és az előadás hitelessége teremtette meg ezt a varázst.

Éjszakába nyúló beszélgetés során vitattuk meg a dráma bizonyos pontjait, kérdéses alakjait. Más-más értelmezések hangzottak el. Ki-ki a maga személyisége szerint gondolta tovább a fölvetett kérdéseket, és döntötte el, hogy számára mi a mű üzenete.

Valóság és irodalom. Vendégeink Varga Csaba és Gulyás Mihály.

Varga Csaba bevezetőjében elmondta, hogy véleménye szerint ebben a témában mik lennének azok a csomópontok amiről beszélnünk érdemes.

1. Valóság: Helyi társadalom. A társadalmi szakadékok. Az állampolgárok alattvaló mivolta. A magyar településszerkezet, nemzet és nemzettudat.

2. Irodalom: Szellemi irányzatok az irodalomból ma.
Az írószövetségi konfliktus. Mit érdemes olvasni, hogyan tájékozódjunk?

Gulyás Mihály véleménye szerint a magyar társadalom alapvető gondjai a településfejlesztés bűnös kezelésében / fejlesztések csak a városoknak jutottak/, a demokrácia hiánya, népünk számbeli csökkenése, és a történelem nem reális értékelése okozta.

Ezt követően Varga Csaba válaszolt a feltett kérdésekre.

A nemzettudatról elmondta, hogy véleménye szerint új nemzetfogalom kialakítására van szükség, amely magában foglalja a régi koncepciókat, amelyek az egyik értelmezés szerint nemzetállamot jelentenek, a másik szerint pedig kultúr- és nyelvi közösséget.

Varga Csaba kifejtette, hogy ez az új fogalom integrálja az előzőeket, és magában foglalja a nemzeti felelősségtudat és a minőségi nemzetfogalom kialakulásának szükségességét. Fontos még, hogy el tudjuk helyezni magunkat Európa népei között.

A településszerkezet nehézségei:

Az elmúlt 40 év rossz településfejlesztési megközelítése következtében ma a város és a falu között nem csupán kulturális különbségek léteznek, hanem ez igen nagy társadalmi hátrányt is jelent. Ma a város - elsősorban a főváros - nagy privilégiummal bír. Nemzettudatunk újjáalakításában és népünk fejlődésében elengedhetetlen a helytelen szemlélet megváltoztatása.

Megoldás lehet az Erdei-Bibó féle városmegye koncepció, amely érdekeltégi alaphoz köti a települések csoportosítását.

Írószövetség:

Az Írószövetségben lejátszódott viták forrása Varga Csaba véleménye szerint elsősorban a politikai hatalmi harcban keresendőek. E viták során az Írószövetség hitet tett a szocializmus építésének folytatása mellett, de a továbbiakban fenntartja magának a jogot, hogy politikai kérdésekben is véleményt nyilvánítson, olyan megfogalmazásokat tegyen közzé, amely konszenzuson alapul.

Az egyénnek a társadalomban kialakult szerepéről elmondta, hogy az elmúlt néhány évtized változó emberképeit a 80-as évekre anarchia foglalta el. Véleménye szerint az egyén társadalmi szerepének meghatározásában két szférának van szerepe. A belső kondícióknak és ezek kezelésének, valamint a társadalmi struktúrában elfoglalt hely felismerésének a fejlődés további alakulásában kulcsszerepet kell játszania.

A délelőtti beszélgetés során Varga Csaba és Gulyás Mihály reálpolitikusként nyilatkozott, mentesek az utópiáktól, és a valós helyzetből kiindulva elfogadható alternatívákat kínálnak a továbblépéshez.

1988. II.3.

A mai előadás témája társadalmi-gazdasági fejlődésünk aktuális problémái. Előadó, a miskolci egyetem professzora, Nagy Aladár.

Ahhoz, hogy képesek legyünk a továbbhaladásra, szükség van a társadalmi tevékenységnél a gondolatok rendezésére.

A probléma ott kezdődik, amikor az összefüggésekben a dolgok a fejük tetejére van állítva, s a kiindulásnál mind kevesebb figyelem esik magára az emberre.

Tehát elsősorban nem a beruházások a fontosak, hanem az emberi képességek és hajlandóságok.

Tudomásul kell venni minden esetben a gazdasági, a politikai, a kultúrális, szféra ösztörvényét. Hazánkban a politika túlsúlyossá vált, s a hetvenes években kitűnt: járhatatlan az üdvözítőnek kikiáltott út. Ahhoz, hogy a gödörből kilábaljunk, nem elég csak a gazdasági problémákat megoldani; a társadalom életének valamennyi vetületét korszerűsíteni kell. Ez lehet a tanulság hasznos, és sajnos rövid találkozásnak.

Táncház a Művelődés Házában

Sok helyen megfordultam már. Láttam az emberek arcán a kifejezés egyszerű vonásait. Ráncok? - Ráncok, melyek nem az öregedés, az elmúlás képei, hanem a zene a tánc varázsának megmagyarázhatatlan jelei. Én úgy hívom, öröm. Ez a szó, mely már magában is nagy kifejező erővel bír, híven tükrözi a néptánc sajátos mondanivalóját. Ezt a mondanivalót kutatva indultunk el a sárospataki Művelődés Háza által rendezett táncházba.

Horváth Mónika: Mi maradt meg benned a tegnapi táncházból? - semmi. Miért?

- Másképp képzeltem. Kifejeznéd ezt bővebben is? - Iát persze. Nagyon nehéz volt követni az oktatást. Úgy érzem, jobban kielemezve, több és egyszerűbb motívumokkal lehetett volna gazdagítani a tánc-tanulást.

Balogh Beáta: - Elment a kedvem, ahogy ez az egész elkezdődött. Miért? - azt hittem, hogy profiknak hittek bennünket. De egy tánc-házba oktatnak és tanulnak. - na igen. De mi kezdők vagyunk és nem haladók.

Szegedi János: Miben látod a táncház jelentőségét? - úgy érzem, nagyon fontos szerepet tölthet be a fiatalok életében, ha közel kerülnek hozzá. Voltál már táncházba? - igen, egyetemista koromban. .... és milyen volt? - Csak azt mondhatom, sajnálom, hogy nem tudok táncolni.

Köszí szépen - Szia.

Várhordással jött a Népfőiskola rendező-
nyere - de átvinnel, a sok elmélyül
távorok, a sok neveléssel foglalkozni
a résztvevők mindegyikén

Gulyás János

Az új népfőiskolák létesítését ma is
"szükséges történelmi és cél programja."

Kissárpád

Ennek a kedves, erős, javabéli fiatal,
nagy reményekre jogosító tanfolyamnak (külön-
külön minden tagjának) azt kívánom,
hogy (felkészülve ki-ki munkájában) a jövő-
jövő nehéz magyar időkre, hogy építsék meg
saját képességüket, hogy az összekötés
lehesen minden körülményben, a méltó
folytatója a demokratikus magyar hazas-
munkájának.

1988. február 3.

János János

A "Ménvilág"-nak,

Sárospataren, 1988. február 3-án.

Falán erdős és eljöttem volna közelebb, ha
nem kapok meghívást, mert annyira idejél
a sárospatari népfőiskola rög. I most, hogy
egy napot Veleket költöttem el, nagy meg-
nyugvással utazom vissza Pestre. Ha eddig,
a legújabb harai próbálkozás idején,
voltok is Pécsreim a magyar népfőiskolák
jövőjéről illetően, a Veleket elhitték azt
és a minőségi körökkel nem is tudják,
sőt feltehetőleg még nem is tudják, hogy
igenis, nem is olyan odáig, hanem magyar
népfőiskolák, Romániában, igazán. ~~hogy~~
er is legyen — ~~valam egyáltalán~~ — ~~Te is te, de!~~
meg minden közelebb feltehető! A város-
látásra a patárnyos népfőiskolák
találkoznak.

Karsági János

Kiváncsom fogadják szeretettel az
"Ármány és szerelem" színházi
előadást.

1988 II. A. Gellert Péter

Kiváncsom, szeretnék meg valakit a
patalki szellem"-ből, a öregdőlőként segítek
annak övényesülést!

Sárospatak, 1988. január 29-én

Károlyi István

A "HAGYOMÁNYRÓL" VALÓ ÉSZREVÉSERE UTÁN,
ÉSZINTEL, KIVÁNCOM, HOGY KAGYAN ÚTRÁK
ELSŐ "HAGYOMÁNY" A NÉPÉSZKOLA, S
HASSON ÚGY A KÖZSÉG SZELLEME,
HOGY TAGZAI VÁLLALJAK AZ ÉSZINTE
ÉS TISZTA "HAGYOMÁNYOKAT"!

1988

Január

MI IRTUK

Neve: Asboth (ganaj) Katalin

Én vagyok a nevezett az első tehát nekem
hull elvétel után a kopra. Ez mindig
elég, hiszen már így is sokat ismerek.
(Amíg guardag elnevezés magyar (utolsó) kara.
pauze - tum - Asboth Katalin

Ha valaki szeret egy virágot, amilyenek egyetlen példányban
eltek a csillagmilliókon; az még elég neki, hogy boldog
legyen, ha a csillagokra pillant. /exupéng /

Karacs Katalin

Tiszteljük a régiséget
de az avult mellett
ne buzogjunk,
hanem a multat
alkalmazzuk a jelenet

vagyok.
jól
Paudák Tibor

éreztem

magam.

Köszönöm!

Boldog vagyok, hogy itt lehettem.

Árnyék Váza Tücsök

Érdeklődök

dem kedves barátom: igazán ösztön
szóval: "Nem kell annyit: jól volt!"

Emberebb lettem
Magyarabb lettem
Jobban kinyílt a szemem

Köszönöm

Sok kedves élményben volt részem,
je éreztem magam, és nagyon
szélesben, hogy már így van.
storiát követve

Szegedi János

Ha segíteni nem tudsz,
legalább ne árts! Tám

dolgoz ami az erebben áramolhat! Kovács

A tudat a valóság arisztokratizálás
legmagasabb szintje. Bozó Tibor

Az ember a lealább és a legfelsőbb

Legyen a hatalmi megújuló
Népfőiskola az emberi értékek
őrzője és erősítője!

Sárospatak, 1988. január 25.

Zsolt Kovács

A MÉCSVILÁG készítésében közreműködtek:

MÉCSVILÁG: A Sárospataki Népfőiskola Berzsenyi Dániel
Baráti Körének tájékoztatója. - Kézirat gyanánt, belső
használatra! - Felelős szerkesztő: dr. Kovács Dániel.
Szerkesztette: Mislai Attila, Kovács Zsolt.

1988.1.25.

